

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **STK VYŠKOV s.r.o.**, se sídlem Olomoucká 744/45, Vyškov, zastoupeného JUDr. Emilem Jančou, advokátem se sídlem Sartoriova 60/12, Praha 6 – Břevnov, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, zastoupeného JUDr. Miroslavou Srbovou, advokátkou se sídlem Korunní 104, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2004, č. j. 32/2004-150-STK3/7, o odejmutí oprávnění k provozování stanice technické kontroly, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6 Ca 27/2007 - 133,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6 Ca 27/2007 - 133, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 5. 2004, č. j. 32/2004-150-STK-3/7. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 1. 2004, č. j. JMK 35103/2003 OD/Di. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci

podle § 59 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), odejmuto oprávnění k provozování stanice technické kontroly s tím, že stanice technické kontroly závažným způsobem porušila povinnosti stanovené v § 47 a § 48 téhož zákona tím, že vykazovala provedení technických prohlídek vozidel, aniž by tato vozidla byla k technické prohlídce skutečně přistavena.

Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že vozidla, u nichž žalobce vykázal dne 4. 12. 2003 provedení technické prohlídky, toho dne ve stanici technické kontroly nebyla. Pokud by byla prohlídka těchto vozidel provedena dne 3. 12. 2003, jak tvrdil žalobce, musela by mít stanice technické kontroly dne 4. 12. 2003 k dispozici záznamy o prohlídce vozidel s datem 3. 12. 2003. Tento den by musel být v souladu se zákonem uveden v následně vyhotoveném protokolu o provedení pravidelné technické prohlídky jako datum prohlídky, datum příští technické prohlídky by musel být stanoven nejpozději ke dni 3. 12. 2005. V den kontroly, tj. 4. 12. 2003, se ve stanici technické kontroly nacházely jen protokoly o provedení pravidelné technické prohlídky s datem 4. 12. 2003, přičemž ve věci není sporu o tom, že tento den předmětná vozidla do stanice technické kontroly přistavena nebyla. Z těchto důvodů správní orgány označily všechna následná tvrzení žalobce za účelová. Žalobce nebyl schopen v den kontroly ani na výzvu podat ke vzniklé situaci jakékoliv vysvětlení. Dále nepředložil kontrolním orgánem vyžadované záznamy závad, které vyplňují ručně kontrolní technici po provedení prohlídky vozidla, přestože pouze na jejich základě mohl být vyhotoven protokol o technické prohlídce vozidel.

Žalobcem dodatečně podané objasnění, dle něhož byly dne 4. 12. 2003 vystaveny protokoly o prohlídce vozidel zkontrolovaných dne 3. 12. 2003, neboť tohoto dne nefungoval počítačový systém, bylo správními orgány vyvráceno. Stěžovatel uvedl, že správní orgán je povinen provést takové důkazy, které mohou přispět k přesnému a úplnému objasnění věci, a to i bez návrhů účastníků. Správní orgán je oprávněn posoudit a rozhodnout, které důkazy a v jakém rozsahu provede. V souladu s § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), správní orgány provedly jak důkazy navržené žalobcem, tak i z vlastní iniciativy. Nebyly provedeny důkazy výsledkem 4 svědků navržených žalobcem v odvolacím řízení, neboť je stěžovatel považoval vzhledem ke zjištěnému stavu za nadbytečné a tento závěr v rozhodnutí odůvodnil. Stěžovatel zdůraznil, že v řízení bylo hodnocením důkazů prokázáno porušení zákonem stanovených povinností žalobce, který vystavil protokoly o provedení technické kontroly vozidel s datem jejich provedení dne 4. 12. 2003, i když tento den technickou prohlídku všech dvanácti vozidel neprováděl, což ani nepopírá, dodatečně podané vysvětlení tohoto nesouladu se žalobci nepodařilo obhájit. Žalobce v den kontroly neměl k dispozici

záznamníky o provedené technické prohlídce, které jsou však podkladem pro zpracování protokolů. Tyto předložil až dodatečně s velkým prodlením (29. 12. 2003). Mezi vozidly, která měla být kontrolována dne 3. 12. 2003, bylo zahrnuto i vozidlo, u něhož byla technická prohlídka řádně provedena dne 4. 12. 2003, což mimo jiné dle stěžovatele svědčí o jejich dodatečném vyhotovení. Stěžovatel dále doplnil, že ani výpovědi zaměstnanců žalobce jednoznačně neprokázaly řádný průběh technických prohlídek dne 3. 12. a 4. 12. 2003. Stěžovatel konstatoval, že dle zákona č. 56/2001 Sb. jsou podkladem pro provedení řádné kontroly především listinné důkazy, ze kterých, pokud je technická prohlídka prováděna řádně, se dá zjistit postup kontrolovaného subjektu v den provádění kontroly. Požadavek městského soudu, aby byly provedeny následné výsledky provozovatelů vozidel, je dle jeho názoru v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení, pokud z provedených důkazů bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno, že došlo k porušení právních předpisů se zákonem předpokládaným následkem uvedeným ve výrocích správních rozhodnutí.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel neuvádí žádné nové skutečnosti či relevantní důvody, které by vyvrátily závěry městského soudu o tom, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Městský soud rozhodnutí stěžovatele napadeným rozsudkem zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V odůvodnění městský soud uvedl, že podle § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. V daném případě bylo žalobci odňato oprávnění k provozování stanice technické kontroly z toho důvodu, že bez faktického provedení technické kontroly u vyjmenovaných vozidel vydal protokol o technické prohlídce vozidla. Stěžovatel vycházel ze zjištění, že dne 4. 12. 2003, kdy podle písemných záznamů měla být kontrola provedena, se tato vozidla ve stanici technické kontroly nenacházela. Soud nezpochybil kontrolní zjištění, dle jehož závěru se předmětná vozidla dne 4. 12. 2003 v areálu stanice technické kontroly nenacházela. Podle jeho názoru však nelze nepřihlídnout k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že vozidla byla zkontrolována předchozího dne, avšak z technických důvodů nemohly být o těchto prohlídkách vyhotoveny potřebné záznamy. Nepravdivost tohoto tvrzení nebyla jednoznačně prokázána. Pro závěr, že byly naplněny podmínky pro odnětí oprávnění žalobci, je třeba přesně a úplně zjistit, zda předmětná vozidla byla či nebyla fakticky do stanice technické kontroly přistavena a zda u nich byla skutečně provedena technická prohlídka či nikoli. Z důvodů zjištění skutečného stavu věci bylo třeba podle názoru soudu vyslechnout jako svědky majitele předmětných vozidel a zjistit, kde se jejich vozidla dne 3. 12. 2003 nacházela, zda, kým a kdy byla do stanice technické kontroly přistavena. Jako svědci mohly být vyslechnuty případně i další osoby, které měly s vozidly tento den jezdit. Městský

soud poukázal na to, že u jednoho vozidla správní orgán takto postupoval. Z jakých důvodů nebyly takto ověřeny uvedené skutečnosti i ohledně dalších vozidel, není ze správního spisu zřejmé. V rozsahu dokazování nebyly správní orgány vázány návrhy žalobce, kritériem pro stanovení rozsahu dokazování bylo pouze úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci. Na základě takto shromážděného důkazního materiálu je nutno věc řádně posoudit a získané důkazy vyhodnotit v souladu s § 34 odst. 5 správního řádu. Skutečnost, zda a kdy byla technická kontrola u předmětných vozidel provedena, je pro posouzení věci právně významná. Soud uzavřel, že ze zmíněných důvodů má za to, že nevyslechnutím konstatovaných osob žalovaný nerespektoval § 32 odst. 1 správního řádu a jeho rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

V dané věci bylo nesporné, že žalobce vykázal provedení technických kontrol celkem dvanácti vozidel dnem 4. 12. 2003, aniž by tato vozidla k němu byla tohoto dne přistavena. Tato skutečnost byla jednoznačně prokázána kontrolou provedenou u žalobce dne 4. 12. 2003, o jejímž průběhu byl sepsán protokol. Při kontrole byla od 6 hodin 32 minut sledována vjíždějící a vyjíždějící vozidla ze stanice technické kontroly a zapisovány jejich registrační značky, a to až do 9 hodin 45 minut. Následně bylo provedeno porovnání zaznamenaných vozidel se seznamem provedených technických prohlídek a protokolů o technických prohlídkách, přičemž bylo zjištěno, že dvanáct vozidel nebylo k technické prohlídce přistaveno, ačkoli u nich bylo toho dne vykázáno provedení technické prohlídky. Toto zjištění žalobce nezpochybňoval, potvrdil jej i městský soud.

Mezi účastníky řízení bylo naopak sporné, zda za účelem vyvrácení tvrzení žalobce o tom, že k faktickému provedení technických prohlídek předmětných vozidel došlo dne 3. 12. 2003 a že z důvodu zhroucení počítačového systému byly protokoly o technických prohlídkách vyhotoveny dne 4. 12. 2003, měly správní orgány provést další důkazy. Městský soud v rozsudku uvedl, že „nelze nepřihlídnout k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl určité skutečnosti, pro které nebyly o prohlídkách vozidel provedených dne 3. 12. 2003 vyhotoveny potřebné záznamy a kvůli kterým byly tyto vyhotovovány až dodatečně.“ Dále dle městského

soudu „*nepravdivost tohoto tvrzení nebyla jednoznačně prokázána*“. Městský soud tedy dospěl k závěru, že skutečnost, zda a kdy byla technická kontrola u předmětných vozidel provedena, je pro posouzení věci právně významná. Dle jeho názoru správní orgány porušily § 32 odst. 1 správního řádu, pokud ve správním řízení neprovedly důkaz výsledkem majitelů předmětných vozidel k ověření skutečnosti, kde se jejich vozidla nacházela dne 3. 12. 2003, kým a kdy byla do stanice technické kontroly přistavena, či výsledkem dalších osob, které měly s těmito vozidly ve zmíněný den jezdit.

Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem, zejména s výkladem ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu v dané věci, neztotožnil. Dle § 32 odst. 1 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě a úplně zjištěného stavu věci. Rozsah a způsob zjišťování pokladů pro rozhodnutí určuje správní orgán. Správní orgán je tedy zodpovědný za primární určení, jaké skutečnosti budou předmětem dokazování tak, aby jeho výsledek poskytl ucelený podklad pro vydání rozhodnutí. Účastník správního řízení musí být informován o tom, jaké důkazy a za jakým účelem jsou prováděny. Pokud účastník navrhne sám provedení určitých důkazů, je v pravomoci správního orgánu rozhodnout, zda je provede či nikoliv. Pokud se rozhodne účastníkem navržený důkaz neprovádět, je povinen vždy toto rozhodnutí odůvodnit (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, č. j. 3 As 32/2006 - 52, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud správní orgány opatří dostatek podkladů pro svá rozhodnutí, na základě kterých je skutkový stav zjištěn dostatečně přesně a úplně, a odůvodní neprovádění dalšího dokazování, nelze jim oprávněně vytýkat, že neprovedly další důkazy k prokázání skutkového tvrzení účastníka řízení, které bylo na základě jiných dostatečně provedených důkazů shledáno jako nevěrohodné.

Dle Nejvyššího správního soudu městský soud vycházel ve svém rozhodnutí z nesprávného právního názoru, dle něhož byla pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele právně významná skutečnost, zda a kdy byla provedena technická kontrola u předmětných vozidel (tj. u vozidel, jejichž prohlídka byla vykázána dne 4. 12. 2003, aniž by tato byla v areálu stanice technické kontroly přítomna). Je však nutno si uvědomit, že rozhodnutí o odnětí oprávnění provozovat stanici technické kontroly, bylo vydáno za porušení zákonem stanovené povinnosti STK, ke kterému prokazatelně došlo. Správní orgán bezpochyby prokázal, žalobce vydal dne 4. 12. 2003 protokoly o prohlídce několika vozidel s tím, že tato prohlídka byla uvedeného dne provedena. Správní orgán disponoval dostatečnými důkazy, že k této situaci došlo, s čímž se městský soud sám ztotožnil. V den kontroly, tj. 4. 12. 2003, žalobce tento stav nedokázal nijak vysvětlit, přestože k tomu byl správním orgánem vyzýván a byla mu jednoznačně známa vážnost situace (v ten samý den byla činnost STK pozastavena). Žalobce až s velkou časovou prodlevou nabídl správnímu orgánu vysvětlení jinak nezákonného stavu, tj. že vozidla, kterým byl vydán protokol o provedení technické prohlídky vozidla dne 4. 12. 2003 byla ve skutečnosti prohlédnuta dne 3. 12. 2003, avšak z

důvodu výpadku počítačového systému nemohl být o jejich prohlídce vyhotoven protokol již tohoto dne. Z hlediska důkazní teorie se tedy jedná o tzv. liberační důvod, kdy žalobce připouští negativní právní stav, avšak prokazuje, že z důvodu existence jiných skutečností na něj nelze nazírat jako na stav nezákonný. Pokud by prokázal existenci tvrzených skutečností, pak by skutečně mohl zvrátit hodnocení původně zřejmě nezákonného stavu ve svůj prospěch. Je však nutno konstatovat, že v každém případě leží prokázání liberačního důvodu zcela na straně toho, kdo jej tvrdí.

V předmětné věci měl být „liberačním“ důvodem žalobce výpadek počítačového systému ve stanici technické kontroly, ke kterému mělo dojít v odpoledních hodinách dne 3. 12. 2003 a díky němuž nebylo možno vyhotovit protokoly o technické prohlídce v té době zkontrolovaných vozidel. Žalobce tuto argumentaci předestřel správnímu orgánu dne 31. 12. 2003, tj. více než 3 týdny po provedení kontroly a zjištění porušení zákonných povinností STK, toto tvrzení nepodložil žádnými objektivními důkazy. Jak je výše uvedeno, případná existence výpadku počítačového systému STK dne 3. 12. 2003 byla v řízení pro žalobce zásadní skutečností, přičemž nesl výhradní důkazní břemeno ohledně jejího prokázání. O výpadku počítačového systému prvně vypověděl jednatel žalobce dne 31. 12. 2003, přičemž své tvrzení opíral o dodatečné předložení ručně provedených záznamů z technických prohlídek datovaných dne 3. 12. 2003. Shodné tvrzení o nefunkční počítačové síti podala ve své výpovědi ze dne 6. 1. 2004 jediná zaměstnankyně žalobce J. B., která protokoly o technické prohlídce vozidel dne 4. 12. 2003 vyhotovila. Jednatel žalobce však nedokázal vysvětlit, proč záznamy kontrolních techniků o prohlídkách vozidel ze dne 3. 12. 2003 nebyly ve stanici technické kontroly k dispozici dne 4. 12. 2003, kdy byly kontrolním pracovníkem výslovně vyžadovány. V den provádění kontroly byli ve stanici technické kontroly přítomni vedoucí stanice V. P., společník žalobce D., což jsou v každém případě osoby kompetentní vyhodnotit závažnost situace a zjistit si neprodleně skutečnosti potřebné k objasnění případných nejasností. Sám jednatel M. Stuchlík při výpovědi před správním orgánem přitom uvedl, že při výpadku počítačového systému jsou ručně vyhotovené záznamy o prohlídkách jediným dokladem o provedení prohlídky. Pokud by byly záznamy o prohlídkách předmětných vozidel vyhotoveny skutečně dne 3. 12. 2003, musela by je mít obsluha počítače (zde J. B.) vkládající údaje dne 4. 12. 2003 do protokolů o technických prohlídkách k dispozici, neboť z nich bylo nutné čerpat údaje na nich uvedené, týkající se např. registrační značky vozidla, VIN (č. karoserie), stavu ujetých km/motohod. apod. Rozpor mezi tímto tvrzením a nepředložením těchto záznamů v den, kdy podle nich měly být vyhotoveny protokoly o technických prohlídkách z minulého dne, jednatel žalobce nijak nevysvětlil. Nikdy též neuvedl, proč takto důležité tvrzení bylo předneseno správnímu orgánu se zpožděním více než 3 týdnů, i přesto, že mu jako jednatele důvod zastavení činnosti stanice technické kontroly (který tímto vyvracel) musel být znám již v den kontroly nebo ihned poté. Přestože dle tvrzení J.

B. byli v době počítačového kolapsu ve stanici technické kontroly přítomni další 3 kontrolní technici, žádný z nich toto tvrzení nepotvrdil.

Stěžovatel ve svém rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu srozumitelně uvedl, z jakých důvodů považoval liberující tvrzení žalobce za nevěrohodné, odkázal na konkrétní skutečnosti, které dle jeho názoru předestřenou verzi ohledně výpadku počítačového systému vyvracejí. Konkrétně stěžovatel v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že při provedení kontroly dne 4. 12. 2003 nikdo tuto skutečnost neuvedl, přestože by rozsáhlý výpadek systému předchozího dne musel být někým z přítomných pracovníků zaznamenán, případně by jim musel být sdělen okamžitě poté, kdy vyšly najevo důsledky kontroly. Stěžovatel dále odkázal na vyjádření dodavatele programu AIS-STK, který tvrzený výpadek označil za nepravděpodobný, možnost úplné ztráty dat u již do systému jednou vložených vozidel v počtu 10 pak zcela vyloučil. Za zásadní stěžovatel vzhledem k tvrzení o výpadku počítačového systému označil nepředložení záznamníků závad k vozidlům kontrolovaným předchozího dne při kontrole dne 4. 12. 2003, neboť na základě ničeho jiného nemohly být protokoly o kontrole vyplněny. Tyto záznamníky byly bez vysvětlení předloženy až dne 31. 12. 2003. V této podobě je stěžovatel označil za důkaz s minimální vypovídací hodnotou, neboť se jednalo o ruční vyplnění formulářů, které mohou být vyplněny kdykoliv; v řízení by tak jejich předložení bylo relevantní v den kontroly, kdy podle těchto záznamů měly být vyhotoveny protokoly o technické prohlídce.

Dle Nejvyššího správního soudu z výše uvedených skutečností vyplývá, že stěžovatel žalobci řádně předestřel předmět správního řízení, žalobce neměl pochybnosti o tom, v čem je spatřováno jeho pochybení a o jaké důkazy správní orgán svá zjištění opírá. Žalobce nezpochybnil původní zjištění správního orgánu prokazující porušení zákonem stanovených povinností ze strany žalobce při provádění technických prohlídek, ale v průběhu řízení přednesl liberační tvrzení, které mělo zjištěné nesrovnalosti objasnit. Existence těchto liberačních skutečností však zůstala na úrovni tvrzení dvou osob (jednatele žalobce a J. B.) a žalobci se nepodařilo odstranit výrazné rozpory, které jím přednesená verze skutečnosti vyvolávala. Sám jednatel, který tvrzení správnímu orgánu přednesl, nedokázal objasnit základní nesrovnalosti ohledně nepředložení ručně psaných záznamů o závadách na vozidlech v den provedení kontroly ani důvody relativně dlouhého prodlení s uvedením natolik zásadních skutečností pro řízení, které pro svůj subjektivní charakter nemohl nikdo jiný vysvětlit. Bez odstranění zásadních rozporů zpochybňujících základní teze tvrzení ze strany osoby, která jej správnímu orgánu poskytla a na které leželo důkazní břemeno (a bylo v její moci přinejmenším zmíněné rozpory vysvětlit), nelze po správním orgánu požadovat, aby k prokázání této skutečnosti prováděl podrobné dokazování. Naopak, lze souhlasit se stěžovatelem, že podrobné prokazování veškerých ústních, ničím nepodložených tvrzení, která jsou spolehlivě vyvrácena několika dalšími již provedenými důkazy, by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti, rychlosti a efektivnosti správního řízení.

Městský soud zpochybnil rozhodnutí stěžovatele z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, považoval za nutné zjistit, zda vozidla, o jejichž prohlídce byl vystaven stanicí technické kontroly protokol o technické prohlídce dne 4. 12. 2003, s tím, že dle protokolů byla tato prohlídka stejného dne provedena, nebyla stanicí prohlédnuta případně v jiném termínu, konkrétně 3. 12. 2003. Městský soud se však nevypořádal s tím, že důkazy shromážděné správním orgánem a jejich podrobné hodnocení tvoří jednotný celek prokazující porušení povinností ze strany žalobce (žalobce vykázal provedení technických kontrol celkem dvanácti vozidel dnem 4. 12. 2003, aniž by tato vozidla toho dne zkontroloval), který žalobce v průběhu správního řízení účinně nezpochybnil. Za účinné zpochybnění nelze považovat přednesení ničím nepodloženého liberačního tvrzení. Žalobce provedení důkazů, které vyžaduje provést městský soud (výslech majitelů vozidel, případně dalších osob, které měly s vozidly jezdit), v průběhu správního řízení nepožadoval. V řízení o odvolání navrhl výslech jmenovitě tří řidičů vozidel, bez identifikace, proč má být proveden právě jejich výslech, když sporných aut bylo více. Čestná prohlášení osob potvrzujících, že jejich vozidlo bylo kontrolováno na stanici technické kontroly dne 3. 12. 2003 a z důvodu poruchy počítače si vyzvedly protokol o technické prohlídce až následujícího dne, žalobce předložil až v soudním řízení, aniž uvedl, proč tak neučinil již dříve. Ve správním řízení tento ani žádný podobný důkaz správním orgánům neposkytl, proto ho logicky nemohly zahrnout do důkazního řízení. Z rozhodnutí městského soudu však vyplývá, že správní orgány měly tyto důkazy za výše uvedené situace provést nad rámec již provedeného důkazního řízení ze své vlastní iniciativy, z úřední povinnosti. Dle názoru Nejvyššího správního soudu tento názor nemá ve správním řádu oporu. Nelze jej dovodit ani z § 32 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán zjistil dostatečně skutečný stav věci, za tím účelem si opatřil potřebné podklady, včetně důkazů, které vyvracely tvrzení žalobce. Naopak žalobce v řízení nesplnil svou povinnost součinnosti a povinnost navrhopvat ke svým tvrzením relevantní a jemu známé důkazy (§ 32 odst. 3 správního řádu). Tuto povinnost lze interpretovat jinými slovy tak, že účastník řízení je povinen předkládat správnímu orgánu pouze věrohodná tvrzení, která mohou mít pro správní řízení určitou důkazní hodnotu, nikoliv správní orgán „zahlcovat“ údaji, jejichž existenci či důvěryhodnost nejsou ochotni sami prokazovat, přestože jim v tom nic nebrání, a naopak požadovat jejich prokázání po správním orgánu.

Nejvyšší správní soud se tak z výše uvedených důvodů neztotožňuje se závěrem městského soudu o tom, že ve věci bylo nutné provést za účelem přesného a úplného skutečného stavu věci důkazy spočívající v ověření, zda vozidla, u nichž žalobce vykázal provedení technické prohlídky dne 4. 12. 2003, nebyla zkontrolována v jiný den. Tento důkaz měl podpořit tvrzení žalobce, jehož věrohodnost byla v řízení správním orgánem vyvrácena a poté nebylo jeho povinností se jím bez dalšího dále zabývat. Jinými slovy, žalobce neunesl ohledně jím tvrzeného liberačního důvodu důkazní břemeno, neuvedl věrohodnou

skutkovou verzi případu, která by byla způsobilá stát se předmětem dalšího dokazování a případně vyvrátit správnost zjištění učiněného prvoinstančním správním orgánem a stěžovatelem. Věrohodnost tvrzení žalobce byla jednoznačně vyvrácena jak jeho jednáním v průběhu správního řízení, tak na základě konkrétních důkazů.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu